

РЕШЕНИЕ

№ 10

гр. гр.Силистра , 13.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СИЛИСТРА в публично заседание на двадесет и първи април, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Пламен Н. Димитров
Членове: Кремена И. Краева
Огнян К. Маладжиков

при участието на секретаря Галина Н. Йовчева
като разгледа докладваното от Огнян К. Маладжиков Въззивно гражданско дело № 20213400500088 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на „Застрахователна компания лев инс“ АД с ЕИК 121130788 против Решение № 260493 от 20.10.2020 г. по гр.д.№ 28/2020 г. на Районен съд Силистра, с което е отхвърлен установителният иск на жалбоподателя срещу М. Н. Д. с ЕГН *****, че същият дължи на застрахователното дружество сумата от 2410,83 лева, представляваща регресна претенция за заплатено застрахователно обезщетение по застраховка „Гражданска отговорност“ на лек автомобил марка „Форд“, модел „Мондео“ с рег.№ , ведно със законната лихва, считано от 11.11.2019 г. до окончателно изплащане на задължението и мораторна лихва в размер на 734,02 лева, начислена за периода 29.08.2016-29.08.2019, за които суми е издадена Заповед № 3742/13.11.2019 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д.№ 1747/2019 г. на СсРС.

За да постанови обжалвания акт, Силистренският районен съд е приел за недоказан твърдения от ищеца факт, че именно ответникът е делинквентът, причинил пътно-транспортното произшествие, от което са възникнали обезщетенията от застрахователя вреди.

Жалбоподателят счита решението на районния съд за неправилно, незаконосъобразно, противоречащо на процесуалните правила и материалния закон. Навежда доводи за опорочен доказателствен анализ, довел до неправилно приетата от съда фактическа обстановка, оттам – на крайните правни изводи. Настоява, че протоколът за ПТП се ползва с обвързваща съда доказателствена сила. Пзовава се на ДП № 199/2014 г. на ОД на МВР-Силистра, което не е приключило с категоричен извод за липса на авторство на деянието от страна на ответника, а е спряно поради невъзможност да бъде установен извършителят с оглед на обстоятелството, че М.Д. посочва като такъв Р С, а той от своя страна обвинява ответника. По-късно досъдебното производство е прекратено поради погасяване по давност на наказателната отговорност, т.е. липсва акт, който да оневинява ответника. Установено е в досъдебното производство, че Д. е бил с алкохол в кръвта в количество от 2,30 промила. Няма акт на съда, който категорично да оневинява ответника. Жалбоподателят набляга, че първоинстанционният съд не е взел под внимание обстоятелството, че собственик на лекия автомобил, с който е причинено процесното ПТП е именно Д. и че същият не оспорва подписа си под протокола за ПТП. Също така не оспорва механизма на произшествието, наличието на застрахователно правоотношение и изплащането на обезщетение на собственика на увредения автомобил „Мерцедес“. Въззивникът моли за отмяна на обжалваното решение и постановяването на ново, с което да се уважи установителният иск. Претендира разноски и юрисконсултско възнаграждение.

Въззиваемият оспорва жалбата, счита я за неоснователна, няма доказателствени искания, моли за потвърждаване на първоинстанционното решение и присъждане на разноските във въззивното производство.

Силистренският окръжен съд намира от фактическа и правна страна следното:

Обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно, а въззивната жалба срещу него е неоснователна.

Предявеният иск е установителен по реда на чл. 422, вр. чл. 415, ал. 1 ГПК във връзка с чл. 274, ал. 1, т. 1 от Кодекса за застраховането (отм.), след като за регресната претенция на застрахователя ищец, същият се е снабдил със Заповед № 3742/13.11.2019 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д.№ 1747/2019 г. на СсРС и срещу нея в срок е подадено възражение от длъжника.

На 23.09.2014 г. около 02,00 часа в гр. Силистра на кръстовището на ул. Иван Василев“ и ул. „Одеса“ е настъпило пътно-транспортно произшествие между движещия се автомобил Форд Мондео с рег.№ , собственост на ответника по делото М. Н. Д., и няколко паркирани автомобили, сред които Мерцедес Ц 180 с рег.№ , собственост на П М Д, който впоследствие е

обезщетен за щетите от ищцовото дружество – застраховател по застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобила Форд.

За настъпилото събитие е съставен протокол за ПТП № 1319273 от 27.09.2014 г., в който е отразено, че водач на автомобила, с който е причинено ПТП-то, е неговият собственик (Д.) и същият е реализирал произшествието след употреба на алкохол. Протоколът е подписан от ответника.

На същата дата 27.09.2014 г. на М.Д. е съставен АУАН №1120 по бланков номер 653918, за нарушение на ЗДвП, в който ответникът е дал следните обяснения и възражения: *„На посочената дата не съм управлявал МПС рег.№ , автомобила в описания АУАН час и дата МПС беше управлявано от Р С, който лично е виновен за случилото се“*. Този документ е част от административната преписка по протокола за ПТП № 1319273/27.09.2014 г. по описа на ОДМВР Силистра, която преписка е приета като доказателство с протоколно определение на районния съд от 17.09.2020 г.

Протоколът за ПТП се ползва с обвързваща съда доказателствена сила, но само за обстоятелствата, които според чл. 179, ал. 1 ГПК се явяват изявления, дадени пред длъжностното лице, или за извършените от него и пред него действия. Така съдът е обвързан от материалната доказателствена сила на официалния документ досежно следните факти: че на конкретната дата и място длъжностното лице е посетило и констатирало настъпило вече ПТП и че положението, в което са открити участвалите в произшествието автомобили, е такова, каквото е отразено на схемата; че по описаните автомобили са налице щети в посочените на схемата зони; както и други обстоятелства като пътно покритие, метеорологични условия и пр., които длъжностното лице е констатирало на място. Съществено е, че тези негови констатации са вследствие на непосредственото му наблюдение на заварената обстановка и извършването на действия от самия него. Няма значение, че документът е изготвен няколко дни след събитието. Процесният протокол за ПТП обаче няма обвързваща за съда доказателствена сила досежно обстоятелството кой е бил водачът на автомобила, причинил катастрофата, тъй като тя не е наблюдавана непосредствено от младши автоконтрольора Д П, нито същият е отразил изявление (признание) на ответника, че именно той е управлявал МПС-то. Напротив, същият е оспорил тази необвързваща съда констатация на длъжностното лице, като това е сторил в АУАН-а, защото само в него има такъв реквизит – за обяснения и възражения. В протокола за ПТП не е предвиден реквизит и място, където засегнатите лица да оспорят съдържанието му. Подписвайки го, лицата, посочени в протокола като участници, не се съгласяват с констатациите на длъжностното лице. Не това е значението на подписите им. Подписвайки протокола за ПТП, участниците удостоверяват само че са запознати със съдържанието му и нищо повече.

След като авторството на деликта е спорно обстоятелство, правилно на

ищеца е указана доказателствена тежест да установи, че именно ответникът е управлявал МПС-то, с което е причинена катастрофата.

Безспорният факт, че той е собственик на автомобила, не означава по необходимост, че същият е бил негов водач, по време на произшествието.

Без значение е дали и как е завършило досъдебното производство по случая, защото дори да беше завършило с мнение за повдигане на обвинение пред съд, или обратното, щом липсва акт по смисъла на чл. 300 ГПК на наказателен съд, с който да е установена виновността на ответника, ищецът не се освобождава от доказателствената тежест да установи твърдението си, че М.Д. е делинквентът.

Липсата на съдебен акт, който да оневинява ответника, не означава, че същият е виновен – според чл. 31, ал. 3 от Конституцията на Република България обвиняемият се смята за невинен до установяване на противното с влязла в сила присъда. В случая по досъдебното производство М.Д. дори не е бил привлечан в качеството на обвиняем.

По делото не са събрани никакви доказателства, чрез които да се установи основният факт от състава на деликтната отговорност – авторството на деянието. При това положение безпредметно е да се обсъжда дали са налице останалите му предпоставки, а оттам и специалните такива на регресния иск по чл. 274, ал. 1, т. 1 от Кодекса за застраховането (отм.). Затова няма значение, че ответникът Д. във въпросния ден и час е бил с алкохол в кръвта в количество от 2,30 промила и че същият не оспорва механизма на произшествието, наличието на застрахователно правоотношение и изплащането на обезщетение на собственика на увредения автомобил „Мерцедес“.

Налага се извода, че като е отхвърлил установителния иск по чл. 422 вр. чл. 415, ал. 1 ГПК, Силистренският районен съд е постановил правилен съдебен акт, който следва да се потвърди, а на въззиваемия да се присъдят разноските му за адвокат в размер на 500 лева.

Водим от горните съображения, Силистренският окръжен съд,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 260493 от 20.10.2020 г. по гр.д.№ 28/2020 г. на Районен съд Силистра.

ОСЪЖДА „Застрахователна компания лев инс“ АД с ЕИК 121130788 да плати 500 (петстотин) лева на М. Н. Д. с ЕГН ***** за сторените разноски по в.гр.д.№ 88/2021 на СсОС.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____